

je vrtelo pred očmi. Dà, saj je razumel. Kdo pravi, da ni razumel? Vendar bi bil najrajši zakričal, navzočne pobil na tla in pobegnil kakor Cene. Pa se je že v naslednjem trenutku zrušil vase... Dal se je ukleniti.

Kmetje so prinesli iz koč lestev in iz nje naredili nosilnico. Nanjo so položili Minco, ki se je zopet rahlo zavedela... V zimskem popoldnevu, ko je veter ponehaval in se je nebo znova preprezalo z oblaki, je po novi gazi v dolino stopala tiha skupina ljudi. Špredaj orožnika s Pirihom, ki je sklanjal glavo in gledal le v pot pred seboj, a za njimi možje z nosili. Ranjenka je zdaj pa zdaj odprla oči in se med gluhim stokanjem ozirala preko pobočja, kakor da med golimi drevesi in grmi išče svojega fanta... Ni ga bilo. In je znova zatisnila oči.

Tatu in razbojnika Ceneta Žonte ni nihče več videl niti slišal o njem.

JOŽA LOVRENCIČ

SPOR S ČASOM

Kolektiv je danes beseda besed,
vse o njem debatira, modruje,
a človek kot nikdar osámljen vzdihuje
in išče za srečo sled.

Kaj, če bi se vrnili v modrost,
ki tako ljubezniva in tiha
iz božjega pisma diha
in je sladka ko zrel grozd?

Dva in trije in kar bi nas biló
nič več ne bi bili sámí —
Gospod bi bil sredi med nami
in nas družil v bratsko óbčestvo.

Norim in nisem za naš čas,
ki s pravljičami je opravil
in se na novo stvarnost postavil
in poveličal gmoti obraz?

Bodi, v preprostost ogrnjen bom šel
in, ves zamaknjen v legendarnost,
pel večne besede udarnost
in z njo v kolektivu sreči zorel.